

© *Tomáš Holíček, 2017*
Ilustrace © *Veronika Renčková LESANA, 2017*
Grafický design © *Milan Svačina, 2017*

ISBN 978-80-270-1454-5

Příběhy z kovářovic komína

Tomáš Holíček

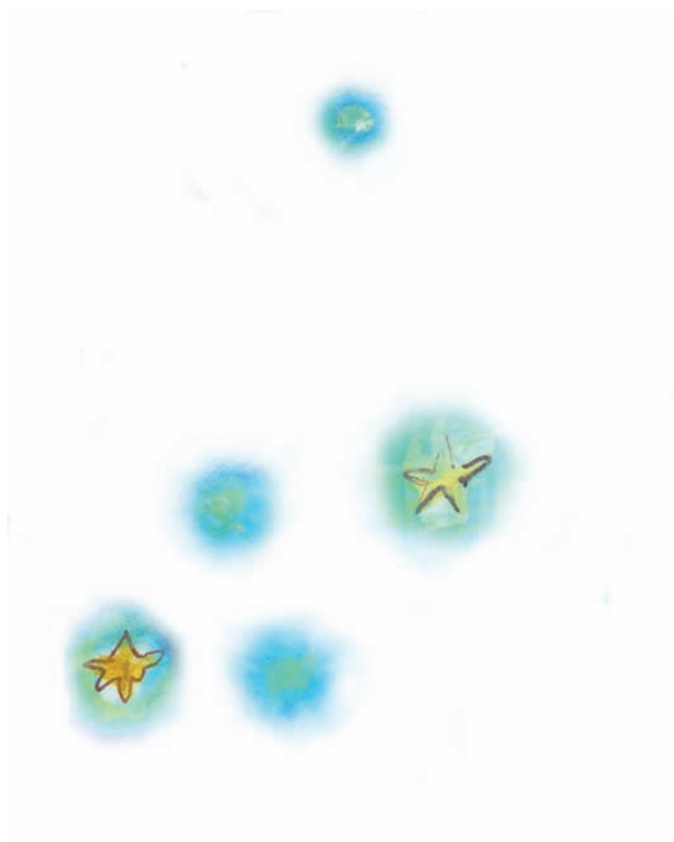
Ilustrace
Veronika Renčková
LESANA

*Mým synům
Matyáškově a Jonáškově*

Otík z kovářovic komína

Byla zima. Mráz maloval po oknech ledové květy a venku bylo sněhu po kolena. Zima jako každá druhá, a přece něčím jiná. Tak zvláštní...

Na náměstíčku malé vesnice bylo pusto a prázdno. Lidé byli zalezlí za pecí a ani nápad vystrčit nos z domu.

Ve sněhu na návsi byly vidět jen stopy zajíců a srnek, kteří se už začali stahovat blíže k lidským stavením a do zahrad v naději, že objeví zapomenuté jablíčko nebo hrstku sena.

Sluníčko vstávalo pozdě, a spávat chodilo tak brzy. Stále všude vládla jen šed' a pošmournost. Byl konec března, a zima ne a ne odejít. V kůlnách mizelo i to poslední dříví a jaro se pořád ještě schovávalo za sněhové závěje lemující neprošlapané cesty.

Z komínů vycházely úzké proužky bílého dýmu, který občas zavoněl po dobrém obědě. Jako by chaloupky spolu mluvily a říkaly si: „Tak co je u vás dneska dobrého? Hm, to si dáváte, co?“

Pouze z jednoho komína se nekouřilo. Malý kamenný domeček pod hradem jako by nebyl obydlen. Jen ve sněhu vyšlapaná cestička dávala tušit, že tu přece jen někdo bydlí.

Žil tu mladý kovář. Vstával brzy ráno ještě za tmy, a když se vracel z kovárný, svítíl už měsíc a nebe bylo poseté hvězdami. Žil tu sám jen se svým neposedným psem. Měli jeden druhého.

A když každé ráno pil kovář na zápraží svoji kávu, Amálka, tak se ten pejsek jmenoval, vždy způsobně seděla u jeho nohou a mlsně pokukovala, jestli náhodou něco nedostane.

A jako každé ráno i toho dne kovář Toník snídal před domem na lavičce a Amálka mu hleděla až do žaludku.

„Kuš, potvoro nenažraná,“ křikl Toník. Amálka jen zamrkala a pokračovala ve svém vytrvalém loudění těma svýma smutnýma očima.

„Nic nedostaneš, všechno bys hned sežrala,“ zahudroval Toník. Ona jen zavrtěla ocasem a nahodila takový ten smutný kukuč, jaký umí jenom pejsci.

Toník na sebe hodil starý dubeňák, čepici a pomalu si prošlapával cestičku ke kovárně. A jak tak šlape, vidí ve sněhu zase ty zvláštní stopy. Všiml si jich poprvé už před pár dny, když připadl čerstvý sníh. Malá, jakoby dětská šlápotka a hned vedle otisk kopýtka, jakoby od malého, ale hodně malého koníka.

Toník už tenkrát stopy sledoval a večer je u stolu v hospůdce probíral s panem řídícím a hajným Sýkorou. Moc mu však nevěřili a měli ho, chudáka, za blázna.

„Seš nějakej přepracovanej, kovářskej,“ smáli se mu.

Toník si dal horký čaj s rumem a stopy pustil z hlavy.

„A dnes jsou tu zase,“ povídá si pro sebe Tonda. „To není možný, kde se tu vzaly?“ říkal si a rozběhl se po stopách. Šlápotky vedly kolem kovárny několikrát dokola. „To jsem ještě neviděl,“ zakroutil hlavou Toník a šel raději něco dělat, protože práce sice není zajíc a neuteče, ale taky ji za tebe nikdo neudělá.

Začal chystat dříví na podpal a rozdělal ve výhni malý ohniček. A už už chtěl přisypat uhlí, ale co to? Všude dýmu a kouře.

„Co je to dneska s tím komínem?“ ptal se sám sebe. V kovárně bylo rázem k zalknutí a Toník jen po paměti nahmatal kličku okna, aby jej otevřel. „Jak to, že to netáhne?“ zlobil se a hlavou mu běžely hroživé představy o tom, jak bude muset přestavovat komín.

